POŠTARINA PLAĆENA U GOTOVU!

God. XV. Broj 7.

SRPANJ 1927.

EUHARISTIČNI GLASNIK

Uredništvo i Uprava:
SPLIT — Poljud, Franjevački Samostan. — SPLIT
Pretplata Din. 15.- — Za inozemstvo Din. 20.-

1. komad.

P. N. Crkveni Jelka
Zagreb - Ilica 61.

MILODARI »EUH. GLASNIKU«.

Rev. Bono Andačić (Chicago, Ill.) D 110; Tomašić prof. Toma D 30; Maračić Ivan, voj. suj. (Aleksandrovo), i Jagodnik Voštarna (Sušak) po D 20; Valjato Ivan, prof. (Kraljevica), Zillich Helena (Zagreb), Bodlović Josip (Šibenik), Samostan Cavtat i Lisica Petar (Petrčane) po D 15: Latinac fra Jakov (Turijaci), Miloš Stipan (Sonta), Hrvatska Knjižara (Split) i Galbello Gildo po D 10; Igre Tomo, kanonik (Sarajevo), Vranešić Marija (Turbe), Foretić Fani (Korčula, Vrnik), Sokol Ante (Kaštel-Sućurac), Berak Marija (Split), Valentić Svetko (Ist), Pavlović Milka (Gornji Vakuf), Rožić Ivanka (Sinj), Samostan Hvar i Strukan Šime po D 5; Slavko Peran D 2.

Otajstveni Isus dobročinitelje svakim dobrom obasuo!

PORUKE UREDNIŠTVA.

1. U zadnji nam čas stiglo pismo i članak **P. Vl. Horvat, Misijonara u Kini**. Udovoljit ćemo čim prije; pače najtoplije se preporučujemo i unaprijed. Hvala na pismu, bratski pozdrav i Č. O. Pradu. Euh. Isus požrtvovnu braću krijepio!

2. Svake se treće nedjelje u mjesecu namijenjuje **sv. Misa** za sve one osobe, koje šire bilo na koji način »Euh. Glasnik« sa novim pretplatnicima, milodarima, saradnjom i molitvom. **Uredništvo.**

EUHARISTIČNI GLASNIK

1927.

God. XV. Broj 7.

SLAVA MU!

Sedam je stoljeća da je mali brat F r a n j o prešao u vječnost, da od Gospoda primi nagradu za svoja velika djela.

Sedam je vjekova što njegov apostolski i katolički duh živi i provejava milijune nošen svijetom tisućama njegovih sljedbenika.

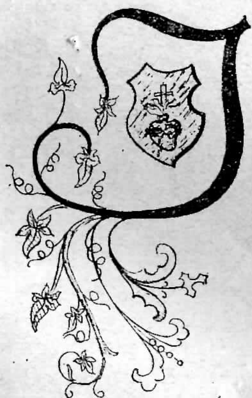
A sedam je stotina godina da sinovi asiskoga Sveca i na našem slavenskom jugu s narodom živu, rade i umiru vijući zastavu svoga Oca.

Pa stoga, kao što čitavo kršćanstvo danas kliče Slava! umbrijskome Svecu, kliče mu to s pravom i naš vascijeli narod. A veliki utemeljitelj i otac triju franjevačkih redova je to i zaslužio. Svjedoče to njegova vjekovna djela.

Slava mu! kliče i naš Euharistični Glasnik spremajući se, da svome serafskome Ocu i euharistijskome Svecu prikaže svečani listopadski broj.

Uredništvo se nada da će uspjeti. Uvjereno je, da će ga ljubitelji euharistijskoga Isusa pomoći suradnjom, darovima i širenjem Glasnika prigodom ovoga iskazanja pošte i ljubavi jednome od najvećih dobročinitelja čovječanstva.

A jubilarni broj našega Glasnika sv. Franji Asiskome bit će i naš najljepši korak na putu kojime smo pošli, da širimo kraljevstvo euharistijskoga Isusa svijetom.

susova nazočnost u Euharistiji.

Najveće čudo Isusovo, najdivnija i najzamjernija njegova ustanova bez sumnje je otajstvo tijela i krvi Gospodnje. Poznavajuć kao Bog potrebe ljudske duše i želje njihova srca, Isus se je putem ovoga otajstva med ljudima trajno nastanio; svoje je prijestolje na zemlji time ustanovio i nama se vas živ darovao. Za ljude je najveća nesreća i šteta, što slabo uviđaju potrebu, malo poznaju moć i uzvišenost ovoga novozavjetnoga čudovišta. Mnogi iz neznanja zanemaruju, a neki iz zlobe čak i preziru Isusove darove posvećena kruha i vina. I jedni i drugi reć bi ne znadu, da su im ti darovi za život duše, koja treba da se uzdrži i živi životom vjere, ljubavi i nade, a svega je toga živi i jedini izvor u Euharistiji, bez koje krštenu čovjeku života nema, nego će da gine, vene i propada u gvozdenom zagrljaju nevjere, očaja i mržnje, kako se to dogodilo i neznabožačkim narodim, kad izgubiše s vidika pravoga Boga, pak se podadoše rđavim sklonostima pokvarena srca.

Da se čovječanstvo sa stramputice svrne i na stazu života povrati, bio mu je potrebit:

Emmanuel = Bog s nama.

Zametak i svrha, jezgra i snaga svega vjerskoga ustroja nije ničim bistrije izražena i snažnije označena što imenom: »Emmanuel«. U vjerskome pogledu ništa se izrazitije, jače i značajnije ne da ni zamisliti, buduć se tom ciglom besjedom, koja znači: »Bog s nama«, ustanovljuje istina Božje nazočnosti među ljudima.

Emmanuel, Bog s nama, to ti je bît i srčika, početak i konac našega vjerovanja. Bez ovoga ne samo što nema nikakvoga višega poleta, duševne slasti i zanosa, nego ne bi se uopće ni ćutila kakva potreba vjere. A vjera — tako barem zbore svi nepristrani, nepokvareni i učeni ljudi — baš i jest ono dobro, koje čovječja duša traži, za čim se ljudsko srce zanosi, makar i ne bili ljudi obasjani zubljom Božje objave, već ih kroz mrak života vodio samo drhtavi i slabi žižak zdrava razuma.

Prama tome Bog izvan nas, daleko od nas; Bog bez čovjeka, čovjek bez Boga, nijekanje je i rušenje svake vjere i najgluplja besmislica, kojom se razmeće i ponosi samo moralna propalica ili duševno izobličen čovjek, čije srce boluje i strada u trzajima bezboštva i nevjere. Smrtnik nepomućene pameti i nepokvarena srca, pa i ne bio prosvijetljen kršćanin, već divljak i poganin, ne će se i ne može se nigda pomiriti s mišlju, sa načelom, koje mu diže, niječe i oduzimlje Boga, jer osim što ga to u najosjetljivi živac duše pogađa, vrijeđa ga također i ponizuje, truje i ubija.

Stoga, ako Bog nije s nama; nije li on lično nama nazočan, onda se pozdravimo sa svim i svačim na svijetu, jer je na njemu bez Božje nazočnosti sve jedna za ljude nedostojna igra, grdna obmana i kruta varka. Crna zemlja bez Boga bi još crnija bila. Bez njega bi njezino lice imalo izgled isprazne pozornice, pa i prave klaonice, u kojoj bi razumni tobože stvorovi bez umora i prekida poput divlje zvjeradi zamećali i plesali krvavo kolo klanja, mjesto da vrše dičnu i ozbiljnu ulogu savjesne i razložite čeljadi.

Emmanuela, Boga med nama tražili su ljudi još od povoja svoga, buduć im je srce vazda kucalo, živilo i čeznulo za Bogom. Njega je iskao idolopoklonac, Grk i divljak, zazivao ga je rimski puk i senat. Ništa za to što ga nisu poznavali, što su ga u drvetu, kamenu, kovini i u mnogim drugim stvarima gledali, iskazujuć nesvijesno božansku čast djelima ljudskih ruku, jer nam i ta njihova bludnja kazîva, da bez Boga nisu mogli biti. Ta bludnja otkriva nam i potvrđiva neoborivu istinu: kako naše srce po svojoj naravi čezne za Bogom. Ono ga traži, pa ako ga po nesreći ne nađe, gdje bi ga naći moralo, tada ga traži svukud, pa i onamo, gdje se naći ne može, niti se tražiti smije.

Ali mi imademo našega Boga među nama: Imamo ga u našim Svetohraništima.

Fra Krsto Belamarić.

DIVAN ODGOVOR.

Jedna djevojčica od četiri godine, dok je obavljala jutrnju molitvu, običavala bi kazati: Bože moj, ja Ti darivam svoje srce. Uzmi ga i čuvaj ga za Sebe samoga.

— No — kazali bi joj — kako ćeš onda, bez srca, da ljubiš oca i majku?

— Oh! Bog će mi ga odmah uzajmiti, kadgod mi bude potreba, da iskažem ljubav ocu i materi.

KAD DOĐEŠ U CRKVU NAJPRIJE SE POKLONI SVETOTAJSTVENOMU ISUSU.

Mnogi kršćani kad dođu u Crkvu obilaze od oltara do oltara, od slike do slike, i svagdje mole po jedan ili više Očenaša, pak izađu uzdišući iz Crkve. Nije to zlo dragi brate; ali ja bih radije, da ti kad stupiš u Crkvu, ovako postupaš: najprije se prekriži i poškropi blagoslovljenom vodom, pak se pokloni Bogu koji se u Crkvi nalazi. Zatim pogledaj po Crkvi i vidjet ćeš jednu malu uljenu svjetiljku koja gori u kandilu ili pokraj oltara; slijedi ono svijetlo; ono je zvijezda, koja, košto je jednom Mudrace sa istoka dovela do Betlema (Kuća kruha), do novorođenoga Djetića Isusa, tako će i sada tebe dovesti do Svetohraništa, do kućice naime Božanskog Spasitelja, koji se u obliku kruha sakriva na onom oltaru.

Dakle kad dođeš u Crkvu ne zaustavi se ni kod najkićenijeg oltara, kao kod Bl. Gospe kroz Svibanj, ili kod Srca Isusova ili kod Sv. Antuna kroz lipanj; već najprije potraži samog Gospodara onog hrama; najprije se pokloni Svetotajstvenom Isusu, koji se pravi i živi nalazi na svom oltaru. I ne treba, osobito kad je misa, ili kad je puno naroda u Crkvi, da ideš ispred oltara gdje se Presveto čuva; pokloni mu se sa mjesta gdje si.

O. Ignacije Radić.

TJELOVSKA PROCESIJA KOD NEKIH NARODA AUSTRALIJE.

Divan je prizor pružila procesija na Tijelovo u Papuasiji (Australija). Urođenici Bereina pozvali su na procesiju ostale urođenike. Po svom običaju pripravili su svakoga blaga Božjega, da počaste svoje gostove. Banane, sladorne trstike, kokosi i slične poslastice bile su postavljene ispred crkve. Zvonovi su pozivali vjernike na rijetku svečanost. Otac Reigler upravljao je velikim mnoštvom naroda, koji je izvirao iz prašuma k malenoj crkvici. Preko 1500 urođenika stupalo je u potpunom redu. Procesiju je otvarao mali urođenik obučen u prosto crno odijelo. Nosio je križ. Slijedili su stanovnici Bereina pod svojim barjakom presv. Srca Isusova. Za njima seljaci iz Waima u svojim čudnim nošnjama, a pod barjakom naše Gospe Pokroviteljice. Za ovima opet ostali urođenici sa svojim barjacima. Divan je bio prizor raznih nošnja i pobožnog ponašanja urođenika. Napokon je dolazio Presveti praćen od čete dječaka u crvenim haljinama. Djeca su pjevala »Svetotajstvu«, mnoštvo je prihvaćalo »Roditelju . . .« Prizor oko malene crkvice na rubu neprohodnih prašuma bijaše neopisiv. Tim neopisiviji što su se ona razna plemena do otrag malo godina međusobno vječno klala i uništavala, a sada se eto u duhu Kristovoga evanđelja zagrliše da u novoj i pravoj ljubavi iskažu čast svome euharistijskome Bogu.

Poslije procesije slijedilo je dijelenje mnogobrojnih darova gostovima.

Pred Presvetim u svetohraništu.

Iz oluje gorde, ljute, što je diže put i svijete
Na razboju grdnih strasti, kojim pako ruku dao,
Ko pred zimom bježeć ptica il pred strahom plaho dijete
U krioce hrleć majci — pred vrata sam Tvoja pao.

U šatore Tvoje svete rad bih željno, da se skrijem;
I ko jelen vode žedan za izvorom vode hrli,
Oh i ja bih, sveta Tajno, da iz Tvojih vrela pijem
I upijem sladost vječnu i sam život neumrli!

Kad s' u krilo spustim Tvoje, kako mi je meko, milo!
U kakve li slatke sanke i u sanje sav zaronem!
Kao dijete, što uspava majčino ga nježno krilo,
U moru Ti beskrajnosti i slačine plivam, tonem.

Ali jao! Probudim se, U tmuši sam svijeta s nova,
Što me kruži, što me muti, što me vabi, što mi baja,
A ja strepim i ja ginem s strahovanja satanova,
I ja strepim i ja ginem s veličanstva Tvog Sinaja.

Ranom, znaj, mi srce pišti i krvlju mi cijedi, roni,
Ko iz reza svoga stabla suza suzi tamjanova.
Ostan' sa mnom, o Gospode, u šator me Tvoj zakloni;
Kaplje krvi pogleď' moje, napuni ih blagoslova,

Pa ih pokup' i ljubavi na žeravu Ti ih djeni,
Nek ko tamjan tebi gorim i u Tebi neka plinem
Te u svijeta zaboravi, a u svetih tajna sjeni
I ljubavi plivam, ginem, dok u Tebi ne isplinem.

Don Juraj Dulčić.

Sa euharistijskog brda.

»Blago krotkima...« (Mat. 5, 4)

Osjetljivost i srdžba, gnjev i uzrujanost, ljutitost i neustrpljivost, svi izlivi protivnosti i neprijateljstva i osvete, pa i sve, što iz toga proističe i što je tomu slično, nazivalo se to neuljudnošću ili uvredljivošću, ogovaranjem ili klevetom, izazivanjem ili dobacivanjem, nepravdom ili osvetom, to i sve tomu slično uzrokom je nemira i muke po čovjeka.

O koliki i koliki kaju se za sav svoj život radi jedne jedine nepromišljene riječi!

A ipak svaki je čovjek stvoren da uživa mir. Ali gdje da nađe mir posred tolikih nevolja svoga života i usred tolike kivnje ljudi oko sebe?...

U krotkosti!

Isus, koji želi blaženo čovječanstvo, doviknuo je sa evanđeoskoga brda: »Blago krotkima, jer će naslijediti zemlju!« A on to dovikuje i danas nama sa svoga euharistijskoga brda, iz svetohraništa. Veli nam, blago... budemo li u nevoljama ustrpljivi, u zlu dobri; budemo li srdžbu svladavali, zloradost uzvraćali ljubavlju.

Krotkost nam je put do mira nutarnjega i do mira vanjskoga. S njome svladamo sami sebe, svoju srditost, svoju uskošenost, svoju uznositost, oholost, i postajemo gospodari svoga raspoloženja. Ne bivamo više vitlani svojim promjenljivim i hirovitim časovitim porivima i uživamo vječni nutarnji mir.

Vani, istotako, mijenjamo sve sebi u prilog. Pritežemo i otvaramo tuđa srca. Nemirne duhove umirujemo, umišljene protivnike izmirujemo. Kada molimo zapovijedamo, kada zaklinjemo popravljamo. Vlast činimo lakom i slatkom, posluh pretvaramo u slobodu.

Mirni smo u sebi, u miru smo sa drugima. I zato se osjećamo blaženima.

Ali i ne samo zato. Naše blaženstvo je dublje. Naime: znademo da se držimo nauke našega božanskoga Učitelja, da vršimo njegovu volju i zato naš osjećaj mira i blaženstva biva istinskiji i potpuniji. Osjećamo blizinu i zajednicu krotkoga Jaganjca čija prisutnost jedina usrećuje ljudska srca.

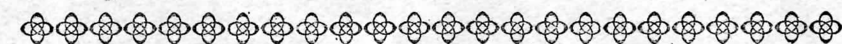
U crkve ulazimo, k oltarima pristupamo i svoje umorne glave prislanjamo na prsa krotkoga Kneza mira i pokoja. A i s pravom, jer tko je njemu sličniji i bliži od nas?... On se za nas učinio blaga, krotka i ponizna srca. On je postao jednak nama — mi smo postali slični njemu!

Tekla je god. 1900. Bilo je jednoga kasnoga poslijepodneva. Ja sam se vraćao sa mjesečnoga trećoredskoga pohoda iz B. Putem mi se pridruži težak N. N. iz D. Popoišli smo skupa koja tri kilometra. Danas se već ne sjećam o čemu smo se sve razgovarali, no ipak jedna mi njegova izjava osta duboko u pameti. Otprilike ona je glasila ovako: »Oče, budite blagoslovljeni što ste i u našem selu osnovali zadrugu trećega reda i mene primili u nju. Zaista, ja nijesam to zasluživao. Moja ćud je bila prilično prokleta. Nijesam psovao vele, ali sam ipak svojom srditošću zadavao strah ženi, djeci i susjedstvu. Hvala Bogu, danas je sa mnom drugačije. Otkad pristupam češće na sv. pričest, mirniji sam sa samim sobom a i sa drugima. Više se ne ljutim. Gospod je sa mnom tako dobar, pa zašto da budem ja zao s drugima? Pa on nam i nalaže, da budemo blaga i ponizna srca, kao što je on bio.«

To je eto ispovijest jednoga kolerika, koji je putem trećega reda došao bliže svetohraništu i tu se je na podnožju oltara u školi božanskoga Učitelja, preobrazio u posvema drugojačije biće.

Pokušajmo i mi uzaći na više uz brdašce euharistijskoga Isusa. Pa bez sumnje da ćemo i mi nalazeći se bliže uza nj, primiti mnogo toga, što će nas učiniti sličnije i draže njemu. A pogotovo će nas on učiniti blažima i kroćijima, jer nam i on sam nalaže, da budemo blaga i krotka srca kao što je on bio. A kada budemo mi takvi uza nj, bit će i on s nama i u nama, pa tada dà da ćemo moći biti i na ovome svijetu već b l a ž e n i.

J.

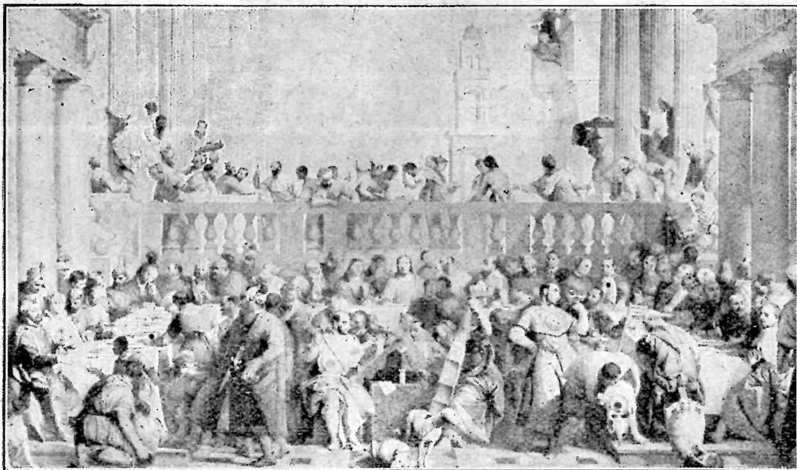
»Mi ostajemo u Njemu (Isusu) budući Njegova uda; On pak ostaje u nama, budući hram Njegov.« (Sv. Augustin.)

O. PETAR VLAŠIĆ — Beograd.

PIR U KANI GALILEJSKOJ I U PRESV. EUHARISTIJI.

Prvo čudo, koje je učinio bož. Spasitelj za svojega zemaljskoga života, bilo je, kako to ističe sv. Ivan Evanđelista (2₁₋₁₁), **pretvaranje vode u vino** u Kani Galilejskoj.

Kana je malo mjestance u sjevernoj Palestini, u pokrajini Galileji. Još i danas postoji i broji kakovih 5—6000 duša. Dvoje mladenaca slavili su tu u krugu svoje rodbine i prijatelja svadbu. Na pir su bili pozvani i bl. Dj. Marija a i sam bož. Spasitelj. Nazočnost uglednog učitelja, odličnog gosta, uzveličavalo je u velike skromnu seosku svečanost.

Pir u Kani Galilejskoj. — Paolo Veronese.

Jelo se, pilo i zabavljalo, kako se to već na istoku znade. A pir je trajao osam dana. No u neko doba činilo se, da će sve veselje biti pokvareno. Ponestalo je vina. A bez vina stari židovi nijesu mogli ni zamisliti pira. Pa i danas nema gozbe bez vina, osim u Americi. Da su mjesto vina sluge počele nositi pred goste vodu, gosti bi se bili u čudu pogledali i možda stali se razilaziti mrmljajući.

Sluge su stajale u neprilici što da učine, a stari svat i mladenci bili su u veoma neugodnoj situaciji. Iz te ih neugodne situacije izbavi bož. Spasitelj. A izbavi baš na čudesni način, onako kako je samo On mogao. On je veliku količinu vode, šest sudova, od kojih je svaki držao po dvije ili tri židovske mjere iliti naših 80—90 litara, pretvorio u vino. Dakle usve oko pet hektolitara.

A pretvorio je u tako izvrsno vino, da ga takova gosti nikada nijesu pili. I oni su po tom čudu poznali, da Isus nije obični čovjek, da ima u Njemu božanske moći. Njegov lik uzrastao je pred njihovim očima do nevidljive veličine. To je davno obećani Mesija, stadoše govoriti među sobom, to je Bog u ljudskom tijelu. **»I vjerovaše u Nj.«**

Svaka katolička crkva jest mala Kana Galilejska, a svaki naš oltar pirna kuća, u kojoj bož. Spasitelj danomice obnavlja divno čudo učinjeno otrag devetnaest vjekova jednom u Kani Galilejskoj. Samo što je na oltarima našim pretvorba kud i kamo divnija, nego ona u Kani. Jer ovdje se ne pretvara voda u obično, pa bilo i najizvrsnije vino, nego se obično vino pretvara u **dragocijenu Krv** božanskog Spasitelja našeg, prolivenu za naše otkupljenje na tvrdom drvu od križa. I svaki od nas može piti tog dragocijenog pića i po njemu se sve većma u duši razgrijavati u spoznanju i ljubavi dobrog Spasitelja našeg. I ako se u sv. Pričesti ne dijeli napose vino, to se ipak u čestici posvećenog kruha sadrži čitavo Tijelo Kristovo s dragocijenom Krvlju Njegovom, te blagujući Njegovo presv. Tijelo pijemo istodobno i Njegovu dragocijenu Krv.

A i u nekom drugom pogledu možemo mi pred Svetohraništem biti dionici čuda sličnog onom u Kani Galilejskoj.

Mi se nalazimo puno puta u svojem životu u raznim neprilikama duševnim i tjelesnim, u raznim nezgodama i neugodnostima. To je ona voda, koja kvari naše pirno veselje. I ako nema uz nas Isusa, ako On nije u našoj blizini, u našoj duši, primorani smo piti tu gorku vodu, ne možemo naći pravog mira ni zadovoljstva u svojem životu. Možemo imati ne znam koliko zemaljskog blaga, možemo tražiti rastresenost u svim mogućim svjetskim zabavama: naša duša ostaje ojađena, žalosna, nemirna.

No ako mi pozovemo Isusa k sebi; ili točnije govoreći, ako mi pođemo k Njemu pred Svetohranište, pa Mu pouzdano kažemo: »Vina nemamo; nema utjehe duši našoj, ni radosti srcu našemu, ni zadovoljstva životu našemu!« — prizor će se promijeniti. Euharistični Isus pretvorit će vodu naših neugodnosti u slatko vino, žalost u radost, zdvojnost u utjehu. I mi ćemo tu, pred Svetohraništem, osjetiti kako je dobar i sladak Gospod, kako nigdje na svijetu nema takve radosti i utjehe, takvog pirnog veselja, kao u Njegovoj blizini. I naša će duša tu s Njime slaviti mističnu svadbu puno ljepšu no što je bila ona u Kani Galilejskoj.

MALENE DUŠE I SVETA PRIČEST.

Ima dobrih duša, koje se boje zbog svagdašnjih nesavršenosti stupiti k Oltaru, da prime Isusa u sv. pričesti. A ima i dosti vidljivo nesavršenih, koje bez osobitog straha, nekako iz običaja stupaju.

Što je raditi jednima i drugima, da se dostojno odazivaju slatkom pozivu Isusovu: »Dođite k meni svi«, pa da i svagdano polaze k svetoj pričesti?

Neka se ubroje u »malene duše«.

A kako?

Uči ih draga naša svetica Terezija Malenog Isusa.

Ovako piše jednoj svojoj novakinji, koja htjede radi neke nemarnosti da izostane od svete pričesti:

»Dragi mali cvijete Isusov, dosta je, da se po poniženju vaše duše v a š e k o r i j e n j e h r a n i z e m l j o m.... Krunu pak svoju otvorite, ili pravije, visoko uzdignite, da dođe kruh anđeoski ko božanska rosa, te vas ojači i dade vam sve, čega nemate«.

A o sebi piše:

»U času pričešćivanja predočujem ja sebi kadšto svoju dušu u slici djetešca od tri do četiri godine, koje se u igri raskuštralo i zablatilo svoje odijelce. (Te su me nevolje zadesile u borbi s dušama). No odmah se zabrine oko mene blažena Djevica. Ona mi hitro skine blatnu pregačicu, poravna moje kose i zakiti ih lijepom vrpcom ili naprosto cvijetkom... i to je dosta, da budem prijatna i da bez stida dođem k anđeoskoj gozbi«.

Koliko pouke po savršene i nesavršene!

Jednima je i drugima potrebito, da se ponižuju i da svoje pouzdanje postavljaju u Mariju majku, da ih Ona »malene« vodi k stolu Gospodinom, dostojne Onoga, koga primaju. A.

»Nema poteškoće da se priznade, da izvanrednom moći Božjom osjetila našeg Isusa u presvetom Sakramentu, njegove oči, njegove uši, i čuju i vide baš onako kao kad je bio usred svojih apostola za vrijeme svog života.« (Suarez.)

IZ KATOLIČKOG TJEDNIKA.

POTRESNI DOGAĐAJ.

Jedna časna sestra dobila je iz Južne Amerike u pismu opisan ovaj potresni događaj i ustupila ga uredništvu »Katoličkog Tjednika«. — Donosimo ga i mi u cijelosti zbog njegove važnosti i pouke.

Početkom veljače ove godine 1927. zbio se u blizini grada Juiz de Fora, Brazilija, ovaj događaj. Narod, osobito ženske, dolazile bi obučene po današnjoj nepristojnoj modi u crkvu. Župnik je poučio vjernike, da se takovo odijevanje ne pristoji katolicima, a najmanje je još dolično za pohađanje crkve. Zato naloži, da se nijedna ženska ovako odjevena u buduće ne pušta u crkvu.

Slijedeće nedjelje — unatoč zabrani — htjede baš kćerka jednog veleposjednika u takoj modi, da uđe u crkvu, kad li joj župnik pristojno ali odlučno zapriječi ulaz. Otac gospojice — uvrijeđen radi sramote svoje kćerke — odluči se na osvetu.

Iste večeri još pozove toga svećenika, da mu donese sv. ulje i poputbinu, jer da je teško obolio. — Svećenik, ne sluteći ništa dobra, uredi svoje račune, uzme sveto ulje i poputbinu i pođe bogatašu. Pred palačom bogataša ugleda tobožnjeg bolesnika na prozoru kuće, kako ga čeka. Usprkos slutnjama ne izgubi svoga mira, pritisne samo žarče sv. hostiju na svoje srce i odlučno stupi u kuću. Žena bogataševa primi ga velikim mirom i dovede sve do vrata sobe, gdje bi trebao da leži bolesnik. — Svećenik si sam otvori vrata i uđe, ugleda doduše u sobi postelju pripravljenu — no praznu, a gospodara kuće do nje naslonjena na prozor, kao što ga je još dolazeći ugledao.

Svećenik se javi pozdravom, — ali ne dobi odgovora. Zovne bogataša imenom — nema odgovora. — Pođe k njemu, potrepta ga po ramenu, — on nepomičan. — Opipa bilo i promotri ga bolje, — mrtva masa! Otvori zatim vrata pokrajne sobe, u kojoj je ostala obitelj očekivala konac drame i reče ženi:

»Vrlo žalim, gospođo, došao sam prekasno. Vaš muž a moj prijatelj već je na sudu Božjemu«. Sad nastade tek plač i jauk, a kakvo istom iznenađenje, jer je bogataš bio sasvim zdrav i jak čovjek. U isto vrijeme izvukoše se ispod postelje dva čovjeka, kleknuše pred svećenika i umole ga za oproštenje, jer su ga oni imali ubiti. Plan je bio ovaj: Bogataš odlučio s prozora izgledati dolazak župnikov i kad bi se taj približio, trebao je leći u postelju. Svećenik je imao doći i kad bi sjeo da ga ispovijedi, namislio ga bogataš uhvatiti za glavu, a ona dvojica imali su mu onda nožem život skončati.

Čudnovato, je li? — Kao priča — pa ipak sasvim istinito i dogodilo se za mog boravka u mjestu. Imam još drugih ozbiljnih i čudnovatih događaja, — no drugi puta više.

Grli te tvoj brat **Marko.**

N a š z a k l j u č a k. — Bezvjerstvo bi kazalo: s l u č a j; dok kršćanstvo kaže: p r s t B o ž j i nad nepristojnom modom i nad obeščašćenjem svetih Tajna. Priječimo nečednu nošnju, širimo čast Otajstvima sv. Vjere, ljubav i poklon velikom Svetotajstvu.

zlivi duše pred Svetohraništem.

(Po sv. Augustinu.)

1. Euharistijski Bože, sagriješih! . . . Ali . . . ti si milosrđe . . .
2. MilostiviGospode, usadi u moje srce skrušenost, koja će ti se svidjeti. Prosvijetli moj um, da u poniznosti svoga srca upoznam tvoju neizmjernu dobrotu.
3. Tvoja beskrajna ljubav, daj da potakne moje srce na savršeno kajanje. A ovo će da razriješi verige mojih grijeha.
4. Gospode, čuj: daj mi da saznam, šta mi je tražiti u tebe e da me uslišiš . . .
5. Bože, odbiješ li me, propao sam . . . odvratiš li se od mene, umroh . . . De, pogledaj me i ja ću živjeti vijekom.

Poput mrtvaca se raspadam, motriš li me u pravednosti svojoj; dok me milosrđe tvoje iz groba uskrisuje.

Tek paklene muke bit će dostatne, pogledaš li na grijehe moje; zato milosrđem svojim obuhvati nevolje moje i u novoga čovjeka preobrazit će se grešnost moja.

6. Oj, dobroto! . . . kakvo li sam zlo ja grešni stvor, kakvo li dobro, ti, silni stvoritelju, Bože jaki! . . .
7. Krivnjom sam se ja svojom udaljio od tebe i nogama sam vlastitim poplesao vrhunaravnu ljepotu svoju, no . . . dobrota će mi tvoja, Gospode, povratiti sliku i priliku tvoju.
8. Bože, po milosrđu me svome kazni, a ne po srdžbi svojoj. Odstrani iz mene sve, što bi moglo da ne ugodi tvome oku i ne daj, da bude u meni išta, što ne bi bilo po tvojoj volji.
9. Gospode, uništi u meni duh pohote . . . okrijepi duh čisti . . . Svladaj duh opačina mojih . . . preobrazi moju dušu dahom ljubavi tvoje . . .

EUHARISTIJA I GLAZBA.

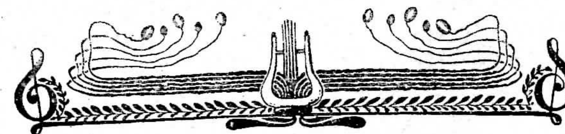
PERGOLESI.

Ivan Krstitelj Pergolesi se je rodio 4. siječnja 1710. u Jesi (Italija). U Napulju je učio glazbenu školu i već mlad od 24 godine postigne neumrlu slavu. Imao je mnogo zavidnika, koji su mu trovali mladi život. Glavnu je utjehu nalazio u glazbi i Vjeri. Nebeska mu je Muza bila Majka Boli, čiju je pobožnost sa lijepom slikom baštinio od dobre siromašne majke, koja ga je na smrti stavila pod okrilje Marijino.

Dok je živio u Napulju, najrađe je išao k Redovnicima Sv. Filipa, gdje je često stupao na svetu Ispovjed i Pričest. Udarao im je orgulje na veće blagdane.

Bolestan otiđe u samostan franjevaca u Pozzuoli i sa sobom ponese svoje najmilije siromaštvo: glasovir i sliku Majke Boli. Ovdje uglazbi najglasovitije svoje djelo »Stala Majka pod raspelom«, koje mu je još više podiglo neumrlu slavu. Iz svake note izbija kršćanska duša, puna vjere i sućuti prama Majci Boli. Liječnik mu je savjetovao mir i počinak a on s podsmješkom odgovarao: „Ako se ne požurim, smrt će me zapriječiti svršiti »Stala Majka«."

Dne 4. ožujka 1736., dok je po noći radio na onoj kitici: »Kada tijelo smrt podnese«, pozli mu, krv mu navre na usta i poškropi cio glazbeni papir i note. Odmah pozove časnu braću Franjevce i sa najvećom pobožnošću primi Presveto Tijelo Isusovo i ostale Sakramente umirućih te nakon deset dana poleti u nebeske visine radovati se s Onom, kojoj je svim zanosom svoje čiste i nevine duše pjevao ovdje na zemlji. **Fr. B. dr. Sokol.**

»Blagujući tijelo i krv Isusovu, postajemo s Njime utjelovljeni i srođeni.« (Sv. Ćiril Al.)

RAZGOVOR TURČINA I BISKUPA.

Danas, kadno mnogi slabo ili nikako ne vjeruju u Isusovu zbiljsku prisutnost u posvećenoj hostiji, mislim, da ne će biti na odmet ako iznesemo razgovor koji se poveo bio između nekoga muslimana i katoličkoga biskupa od Gaza Samonas, a koji glasi:

— Kako to, da kruh i vino postaju tijelom i krvlju Isukrstovom? — upitao je musliman.

— Kada si ti došao na svijet, — prihvati biskup, — nijesi bio tako visok i ugojen. Vremenom si rastao pretvarajući hranu i piće u svoje meso i u svoju krv. Pa stoga, ako ti možeš da nešto pretvaraš u svoje tijelo i krv, zašto da to ne može svemogući Bog?...

— Dobro — nastavi turčin, — ali kako se vaš Krist nalazi čitav u tako malenoj hostiji?

— Pogledaj ovo polje oko nas: veliko je i prostrano, pa ipak ono stane čitavo u tvoje maleno oko. Na slični način stane i Isus u onu malenu posvećenu hostiju u svećenikovim rukama.

Musliman postavi još ovo pitanje: — A kako da se shvati tvrdnja vas kršćana, da se Isus nalazi čitav u svim vašim crkvama?

— Bogu nije nemoguće ništa — nastavi biskup, — Međutim, eto ti i u svakidašnjemu životu odgovor na tvoje pitanje: Uzmi zrcalo i razdrobi ga na komadiće, pa ćeš se uvjeriti, da će ti i svaki pojedini komadić odrazivati čitavo lice kao što i prije cijelo zrcalo. Slično: Pogledaj, koliki su prozori u Bavintu? Pa ipak kroz svakoga se od njih može da vidi čitavo sunce i to uvijek jedno te isto sunce. Pa tako ti se i naš Isus nalazi istodobno čitav u svakoj posvećenoj hostiji.

Naš zaključak: Ova razjašnjenja katoličkoga biskupa jasna su i shvatljiva našim seljacima i našim ženicama, a »proturazumna« su mnogim našim »naobraženima«. Uzrok, da neuki shvaćaju bolje i dublje od učenih?... Na to pitanje danas ne odgovaramo, već molitvama sviju neukih preporučamo volju i razum mnogih učenih. Euharistijski Isus neka razagna oko nas tame grijeha.

O. B. Jelinčić.

DVIJE SAVREMENE KNJIGE.

Dr. Ivan Merz: Katolička Akcija, s predgovorom dra. fra Jerolima Milete, biskupa šibenskog. (Knjižnica »Novi Život«, svezak 4.) Cijena 6 dinara, uvezana u platno 10 dinara.

Istog auktora: **Katolička Akcija i katolički pokret** (dokumenti). — (Knjižnica »Novi Život«, svezak 5.) Cijena 7 dinara, uvezana u platno 11 dinara. — Cijena obih knjiga zajedno 12 dinara.

Jedna se i druga naručuje kod »Knjižnice Novi Život«, Zagreb — Pejačevićev trg 15.

U prvoj se knjižici na jednostavan način tumači samu narav Katol. Akcije, govori o njezinom cilju i sredstvima, a u drugoj su sustavno poredani isključivo dokumenti Sv. Stolice i Biskupa. — Zbog prilika i potreba vremena obe se knjižice same po sebi preporučuju vlč. svećenstvu i članovima katol. organizacija.

PROGONSTVA U MEKSIKU.

Okrutna progonstva u Meksiku ne samo da ne prestaju, već su svagdano sve to okrutnija. Meksički katolici ne popuštaju, bore se kao lavovi, ponavljaju se junaštva prvih vremena kršćanstva. Predsjednik Calles hoće da izbriše i samo ime katolicizma, ali uvijek se obistinuju riječi velikog Tertulijana: »Krv mučenika jest sjeme novih kršćana.«

U Tenancingu, poslije jednog oštrog sukoba između vladine vojske i katolika, koji su bili prisiljeni poslužiti se i ovim zadnjm sredstvom, uapšen je i pogubljen svećenik Vincent Lopez. Kod Puenta de Ixta na smrt je izranjen bodežima svećenik David Uribe. U San Luisu Potosi iz zasjede je napadnut i zatvoren svećenik Orizco.

Od osobitog je značenja mučenička smrt prof. Gallarda i njegovog učenika Vargasa. Vargas je običavao gradskim ulicama javno i glasno pjevati: »Živio Krist Kralj.« Napokon je progoniteljima dopao šaka, koji ga svezaše i zaprijetiše mu smrću. On se nije prestrašio, već je nastavio slaviti Krista Kralja. Tada mu, uz najstrašnije muke, odrezaše jezik, pak kad nije više mogao glasom, to je rukama pokazivao prama križu time slaveći Krista Kralja. Prof. Gallarda, koji je sokolio svog učenika Vargasa, uhvatiše, pa obojicu ujedno izmrcvariše, dok ne podlegoše za Krista Kralja.

Meksički biskupi trpe dakako najveća progonstva. Broj prognanih je dosegao 16, a cijeli meksički episkopat broji samo 33 biskupa. Od 17, što su još ostali u zemlji, 7 ih je internirano ili pak konfinirano u glavnom gradu, 6 ih je sakriveno, a samo ih je 4 još slobodnih.

Guverner Leona doznao je, da O. Andrija Sohn kani obaviti jedno vjenčanje u nekom selu, pa je odmah poslao tamo odred vojnika, koji su dotičnog svećenika smjesta uapsili. Vjerenica gđica. Gueller i vjerenik Val di Via također su uapšeni i na licu mjesta strijeljani. Tjelesa nesretnih mladenaca bila su zatim javno izložena na trgu u Leonu, a nad njima je visio oglas, kojim su se upozoravali građani, da je strijeljanje izvršeno zato, jer da su se žrtve ogriješile o vladine vjerske propise.

Ovakve i slične represalije čine se svagdano nad našom jadnom braćom u Meksiku. Molimo se dragom euharistijskom Isusu, da mine progonstvo, a nad Meksikom neka zaleprša Euharistija, zastava Krista Kralja!

Sabrao: **prof. Tom...**

SIRAKUŠKI PSI.

Priča sv. Leonardo Portumauricijski:

»Neki sirakuški bogataš, da se naruga Isusu u presv. oltar. sakramentu, žurno pozove svećenika, da mu donese sv. popudbinu, jer da je nenadano obolio na smrt.

»Svećenik dođe i bogataša nađe u postelji. Uza nj su čučila dva velika psa.

»Kadno je svećenik pristupio k tobožnjem bolesniku, da ga pričesti, ovaj se uspravio na svome ležaju i ispružio je kuburu prema sve-

ćeniku s ovim riječima: — Ja sam zdrav i meni ne treba Vaša pričest. Pozvao sam Vas, da pričestite ova moja dva psa. I znajte, da ne ćete živi iz ove sobe ne udovoljite li mome zahtjevu. Ne pristajete li, na mjestu Vas ubijam.

»Svećenik se pomoli Bogu, da ga prosvijetli, što mu je uraditi? Zatim raspolovi posvećenu hostiju i razdijeli je među pse.

»Psi odmah sađu sa postelje, te rastvorenih ustiju i ispruženih jezika kleknu pred svećenika. On uzme natrag neoštećene posvećene čestice i vrati ih u piksidu. U svoj se one spojiše u jednu hostiju, kao što su bile i prije nego li ih je svećenik razdijelio.

»Ali time još nije svršilo sve: Jer kada je svećenik zatvorio piksidu, psi se ustadoše, naskočiše svoga gospodara i u par ga časaka raskomadaše na njegovoj postelji«. **R.**

NAPOLEON O BOGU.

Mnogi životopisci cara Napoleona tvrde, da je on išao za tim, da sruši papinsku vlast i da uništi kršćanstvo. Kao dokaz tome navađaju careve riječi iz njegovih egipatskih proglasa. Međutim je Napoleon bio veoma dobar vjernik, pa i prije svoga zatočenja.

Nekoga dana upita ga jedan od njegovih maršala: »Veličanstvo vjeruje u Boga? Što je Bog? Što ono znade o Njemu? Da li ga je kada vidjelo?«

— Što je Bog? Da li Ga poznam? Što znam o Njemu? — priupita car i prihvati: »Odgovorit ću Vam, ali iza kako Vi meni kažete, kako znate, da je neki čovjek nadaren umom? Jeste li Vi kada vidjeli um? Da li ga uopće ikada itko vidio? Što Vi znate o njemu, da vjerujete u njegov opstanak? Znadem, Vi vidite učinak, uspjeh, i po njemu zaključujete na uzrok. Nalazite ga i vjerujete u nj. Na primjer: na bojištu opazite, da je pogrešna zamisao navale, opazim to i ja, te brzo ispravim pogrešku, i vi mi na to svi kličete, da sam genijalan čovjek. Slično, a dogodilo se, to bezbroj puta, pobjeda je bila neodlučna i sa svih strana čuo se samo jedan glas: »Gdje je car?« Za što se tako nagonski tražilo mene? Jer se vjerovalo u mene, u moj genij. Slični nagon, osjećaj, ćutim i ja, kada motrim svijet, i pojave na njemu i velim: Bog jest! Ja Mu se divim i povjeravam.

Vas sile moje pobjede, da vjerujete u mene, a mene vascijeli svijet sili, da vjerujem u Boga. Vjerujem u Njega poradi onoga, što vidim, i poradi onoga, što čujem. Čudna djela Božjega svemogućstva mnogima nijesu tako rukopipateljna, kao što su moje pobjede, ali su ona ipak kudikamo ljepša. Ta šta je i najgenijalnija kretnja koje vojske prema kretanju zvijezda?

Nadalje, pošto Vi u genij vjerujete, kažite mi, molim Vas, otkuda u genijalna čovjeka onaj izum, ona ideja, ono nadahnuće, onaj sigurni i uspješni pogled? Izvor?... Vi ga ne poznate? Ne poznam ga ni ja, ni nitko oko nas. A ipak izvjesna vlastitost, koja razlikuje osobu od osobe, nije li očevidni i jamačni učinak, kao što i kojimudrago drugi? Ako ova

raznovrsnost opstoji u intelektualnome redu, vjerovatno je, da ima i uzrok. Drugim riječima: ona je od nekoga uređena. Sigurno ni od mene ni od Vas. I riječ genij ništa nam ne govori o uzroku genija. Možda će tko reći: Općila su i uzrok... No to prepustimo razgovoru učenika.

Jesu li možda Vaše intelektualne moći iste kao i moći onoga pastira, što ga vidimo tamo dolje uz onaj potok? Ne opstoji li znatna razlika između Vaših i njegovih? A kako to Vi znadete? Ta Vi to nijeste nikada vidjeli. Upravo, kaošto ni duh onih njegovih životinja. Nevidljiva je njegova duša, kao i duša najvećega genija. No eto, Vi ste s njime govorili, ispitivali ste ga, proučavali ste njegovo lice, čuli ste ga i zaključili ste, što je i kakav je. Dakle, po učincima ste upoznali uzrok i došli ste do zaključka, da ste Vi u svakom pogledu iznad onoga pastira.

Tako i ja radim. Božanski učinci sile me, da vjerujem u božanski uzrok. Dà, opstoji božanski uzrok, opstoji vrhovni razum, opstoji biće, pred kojim ste Vi, moj gospodine, atom, a i ja Napoleon sa svim svojim genijem jedna točka, jedno ništa. Ja osjećam toga Boga, vidim Ga, motrim Ga, vjerujem u Njega... Ako ga pak Vi ne osjećate, ne vjerujete u Njega, vaša je šteta. **R.**

ISKRICE

(POSVEĆENO UČEĆOJ MLADEŽI.)

Svak zna, da sve uspomene nemaju jednaku vrijednost. Ima ih koje su skupocjene a ipak nam nijesu milije od drugih manje skupocjenih. Jer ni zlato, ni srebro, ni dragi kamen ne čini uspomenu milom ili nemilom.

Tako, na pr. kadno je g-đa Chantal postala udovicom opazila je njezina okolina, da nosi prsten bez ikakve vrijednosti. Bio je malen i priprost. A ipak bio je to njezini najmiliji prsten. Zato, jer ga je ona 18 godina prije darovala svome mužu pred oltarom i jer joj ga je on vratio na smrtnoj postelji riječima: »Uzmi i sjećaj me se. Kao što si mi bila vjerna za života, budi mi vjerna i po smrti«. Gospođa Chantal čuvala je i nosila milu uspomenu, ali jednoga jutra naiđe na prosjaka, kome nije imala što dati, skine svoj maleni prsten i dade ga siromahu. Ona je mnogo darivala za svoga života, ali po njezinome shvaćanju, najviše i najdraže si darovala je toga jutra, da izvrši djelo kršćanskoga milosrđa.

Isus je slično uradio: Ostavio nam je malenu bijelu Hostiju. Dà, malenu na pogled, ali veliku po punini, jer punu njega čitavoga. Pa zar ne će biti nama mio ovaj dar?....

Lujo XVI. kadno je stupao na stratište opazi svoga vjernoga slugu Clerya gdje plače nad njegovom smrću i nemajući ništa uza se iščupa čuperak svoje sijede kose i pruži mu ga na uspomenu. No naš božanski Učitelj za svojom posljednjom večerom nije nam ostavio samo koju česticu svoga bića, već nam se je ostavio čitav. I: »Uzmite i jedite, ovo je tijelo moje.... Uzmite i pijte, ovo je krv moja. Ovo činite na moju uspomenu!« rekao nam je i naložio.

Pa ima li gdje dara većega i dragocjenijega od ovoga dara našega Boga?...

Zato, mladeži, pristupi bliže k stolu Gospodnjemu i u mnogočem će tvoj život biti ljepši, vedriji i bogatiji. **prof. Tomašić.**

P. M. LEKEUX:

MAGGY.

(Nastavak.)

III.
UČITELJICA.

Ponedjeljak.

— Ja radim, ti radiš, on radi...

— Mir!... Vi tamo, što to radite?... Tko zna nastaviti: mi ra...?

— Ja - ja - ja - gospođice — i dvadesetak ruku digne se u zrak.

— Ti Marija.

— Mi radimo, gospođice.

— Dobro. Ti, Riza, dođi na tablu i napiši: »Mi radimo.«

Mala Riza, raskosmana, bucmasta, nakazna, odgega se u debelim drvenim cipelama do ploče i na ovoj išara par neshvatljivih rebusa.

— Izbriši, i polako napiši slovo po slovo: »Mi ra-di-mo.«

Riza posluša i uspije da se velikom mukom moglo odgonetnuti: »Ni ralimo.«

— Ali to još nije: »Mi radimo.« Koja bi znala bolje napisati?

— Ja - ja - ja, gospođice — ponovno zamahne dvadesetak ruku zrakom.

— Ti, Luiza, dođi na tablu i ispravi.

Luiza popravi svoj šal; pletenicu, s kojom se do tada igrala, prebaci na pleća, i sva ponosna na svoje žute cipele priđe k tabli. Samosvijesno napiše: »Mi ragimo«, i okrene se prema učiteljici da čuje pohvalu.

No ova je upozori: — Ali pazi bolje, to još nije dobro.

— ?

Ponovna buka, smijeh i ruganje.

Maggy, naslonjena laktom na stol, ozbiljna je. A u crnome odijelu izgleda još ozbiljnijom. Suviše, izgleda i umornom. Umara je pogled na onu pustopašnu djecu ispred nje. Najvoljela bi zatvoriti oči, ne gledati ništa i prepustiti se zamahu svoje mašte. A ovako... ona je kao orao u krletci.

Škola u kojoj je Maggy započela svoju službu, jedna je od najgorih što ju je uopće mogla zapasti. Nalazi se u jednom od najzapuštenijih četvrti na periferiji Lieža. Kršćanstvo je poznatije n. pr. u Kongu nego li tu. Jedino požrtvovnost Sestara sv. Vinka mogla je da u tome okolišu podigne jednu školu. Glavna obilježja te četvrti bila su: najgrublji socijalizam, najniže ćudoređe, posvemašnja zapuštenost. Ako su roditelji i slali djecu u školu časnih Sestara, radili su to radi Nikolinje. Djeca pako bila su tupa umno, skrofulozna tjelesno. A na mnogoj djeci opažali su se već za rana i znakovi gadnih naslijeđenih bolesti. Nadalje, djeca su se često izražavala izrazima, koji bi Maggyu naprosto osupnuli. Mnoge ne bi ni razumjela. Nagađala bi tek svu njihovu prostotu.

Bio je ponedjeljak, pa valjda nešto poradi isparivanja mokre robe sa djece, nešto poradi dima peći, koja nije najurednije gorila, djeca su bila nemirna. A i to: djeca su opazila da nova učiteljica nije bila prestroga te su to pokušala izrabiti.

Maggy je napela sve svoje sile, da uzdrži red i da pobudi pozornost. I dok joj je to polazilo za rukom u par bližih klupa, u udaljenijima je vladala pustopašna graja.

To je bio prvi dan njezinoga podučavanja. Kako je osjećala svu težinu svoga zvanja! Kako bi se rado udaljila bila iz te dvorane da odahne, da se riješi svega! Ali... morala se žrtvovati.

Nastavila je podučavanjem...

Utorak:

Maggy udari crtalom po stolu: — Ti, Emerans, što je to »ja«?

— To je ime, gospođice.

— Pazi bolje. Što smo jučera govorili o: ja ti, on...?

— ?

— Ti, Marija Branši.

— To su zamjenice.

— Dobro. A kako se zovu te zamjenice?

— Zamjenice prve sklonidbe.

— Kako?

— ?

— Promisli bolje, pa ćeš se već sjetiti.

— ?

Marija Branši stisne usnice pognu se i ljutito se zagleda u učiteljicu. Odjedanput stane jecati, pa glasno plakati opetujući:

— Ja ne ću u školu... Ja ne ću u školu... Sakr...

Maggy ju pokuša umiriti. Uzalud. Stavi je u kut da se u njemu primiri. Uzme kredu i napiše: »Ja radim, ti radiš, on radi...«

U razredu, uto, nasta žamor, kao u košnici. Maggy se htjedne okrenuti, no u to doleti na ploču bočica mastila, razbije se i poškropi njezinu ruku i zid. Mastilo je bacila Marija Branši, da se osveti učiteljici. Maggy se svlada i ne oda ničim boli. Sjeti se svoje žrtve... Samo se bolno osmjehne i umiri djecu.

— Izvadite pločice i napišite, što je na tabli.

Zavlada muk. Čulo se je samo resko škripanje pisalica pločicama.

Maggy pođe od klupe do klupe. Dođe do zadnje, popostane i baci pogled »svojom školom«. — Četiri okrečena zida, nekoliko slika iz narodne povijesti nekoliko likova iz geometrije... sve samo njezina buduća mučila. U klupama gomila djece, zapuštene, divlje, degenerisane, koje mora ona da »uljudi«. Tamo dalje, ispred, njezin crni stol. Iznad ovoga križ. Na križu joj zastane pogled. Sve joj bi jasno. Križ joj je tumačio sve: Škola je njezin križ, na koga je pribita da postane slična svome Spasitelju. I kao što je On raširio svoje ruke na križu raširi u duhu i ona svoje i prošapće u sebi: »Moj Isuse, Ti znadeš, da te ljubim!«

Krist ju je gledao s križa. Njegov joj se pogled pričini tako mio, da joj prodre u srce. Pričini joj se, da je dozivlje k sebi. Svu, svu. I ona ponovno šapne u sebi: »Evo me, dobri Spasitelju, primi me! Ja sam Tvoja! Tvoja!« (Slijedi.)

Novi franjevački general. U duhovsku subotu ove godine izabran je u Asizu novi vrhovni starješina franjevačkog reda Male Braće Mp. O. Bonaventura Marani. Rođen je u Ripi, biskupije Perugia, 2. maja 1865. U redu je zauzimao odlična mjesta. Bio je profesorom bogoslovlja, kasnije provincijalom, generalnim definitorom, tajnikom i prokuratorom cijeloga reda. Našem vrhovnom starješini podastire Euharistični Glasnik najbolje želje na korist i procvat franjevačkog reda!

Engleski katolički list »Universe«. Engleski katolički tjednik »Universe« tiskan je god. 1914. u 12.000 primjeraka; god. 1924. porastao je na 40.000; god. 1925. na 70.000; u maju prošle godine na 80.000; a danas je postigao broj od 100 000 primjeraka. Zaista diviti se moramo ovako brzom proširenju katoličkog tjednika u Engleskoj. Kad će naš Glasnik dostići i deseti dio pretplatnika »Universe«-a? Povjerenici ustrajno poradite u širenju Euharističnog Glasnika!

Slavlje Krista Kralja u Beču. Prošlog mjeseca održao se je dijecezanski kongres u Beču, kojemu je prisustvovalo veliko mnoštvo naroda. Veliko oduševljenje vladalo je između pobožnog naroda te je 200.000 duša pozitivno odgovorilo na javne upite bečkoga nadbiskupa i kardinala, koji im je postavio slijedeće pitanje: »Hoćete li da budete vjerni podanici Krista, Kralja istine? Krista, Kralja vaših duša? Krista, Kralja Ljubavi?« Pobožni narod odgovorio je gromkim: »Hoćemo!« i time posvjedočio svoju ljubav prama Isusu, euharistijskom Bogu i Kralju.

Prosvjetni rad katolika u Americi. Prema najnovijim statistikama porastao je broj učeće mladeži u Sjedinjenim Državama kroz zadnje dvije godine za 13.505. Sada ima u Americi ukupno 73.674 katoličkog đaštva. Od tog broja otpada na muške 39.869, a na ženske 33.805. Kolegij St. Mary of the Woods u Indiana imade lijepi broj od 1043 člana. Pak će se danas uvijek opetovati ona stara fraza, da su katolici protivni kulturi i prosvjeti!

Španjolska se posvećuje Kristu Kralju. U gradu Maiorca kao središtu Balearskih otoka, održala se je na najsvečaniji način posveta Kristu Kralju. Općenitoj pričesti pristupilo je 20.000 pobožnih duša, između ovih

svi činovnici općine a na čelu namješnik Diosas, koji je iza sv. mise pročitao riječi posvete Kristu Kralju. Na isti način proslavila se je posveta i u Ciudad Real-u, gdje je veliko mnoštvo odnijelo sliku presv. Srca Isusova i postavilo istu u općinsku zgradu, a riječi posvete pročitao je sindak Prado. Euharistijski Isus stalno će štititi svoj dobar narod.

Rad društva gospođa »Vječnog Klanjanja«. Dne 28. travnja lijepi broj gospođa »Vječnog Klanjanja« pohodio je sv. Oca Papu, koji se je divio neumornom radu talijanskih gospođa, kojima je cilj da opskrbljuju siromašne crkve misnim odijelom. Sveti Otac ganut do suza, blagoslovio je njihov karitativni rad i pobudio ih je toplim riječima na ustrajnost. Koliko naših crkava oskudijeva sa misnim ruhom; koliko je Svetohraništa, koja nemaju najpotrebnije posuđe? Euharistijske duše, zar ne biste mogle žrtvovati par dinara za Euharistijsku Ljubav?

Statistika franjevačkog reda. Prama statistici od 4. listopada 1925., koja je najzadnja objelodanjena, franjevački red (Red Male Braće) bez dodatka, dijeli se na 100 provincija i nezavisnih komisarijata. Čitav red imao je 1728 samostana sa ukupnim brojem članova 18.753, i to svećenika 9328, klerika 2534, braće-lajika 4147, novaka pako klerika 783 i lajika 241, oblata po samostanima 1374, dječaka po franjevačkim gimnazijama 6002.

Drugi red (Klarise), što je podvrgnut franjevačkom generalu, broji 534 samostana, 11.430 redovnica.

Samostanskih trećoredaca ima 831 u 17 kongregacija i 93 stamostana, a duvna trećeg reda 72.178 u 329 kongregacije i 5350 samostana.

Trećoredaca i trećoredica u svijetu, kojim upravljaju franjevci, bilo je god. 1925. 1,682.030.

Zaista lijepa vojska Franjine djece!

Izdanja zlatne knjižice »Nasljeduj Krista«. Nedavno je umro jedan arhitekt u Belgiji, koji je u svojoj knjižnici ostavio zbirku od preko 700 raznih izdanja poznate knjižice »Nasljeduj Krista«. Knjižica je izdana u svim mogućim jezicima pa čak i na kineskom.

Junački biskup. Na parobrodu »Hoiching«, koji je prošlog mjeseca potonuo kod otoka Negros, 4 km daleko od Cadiz Viejo, nalazio se je biskup iz Jaroa, Mons. J. Closkey, s dvama sjemeništarcima. Kad je brod tonuo, bio je zamoljen da se spasi, ali junački je biskup odgovorio nek se ostali spase, a on je ostao na parobrodu hrabreći i blagoslivljajući ostale. Kad su se bili već svi putnici sklonuli u čamce, biskup se je zadnji sa kapetanom broda bacio u more i držeći se jedne daske dulje je vremena plivao, dok nije bio spašen od jednog motornog čamca.

Svetogrdna provala. Prošlog mjeseca, dosad nepoznati zlikovci, provalili su u Gospino svetište, koje se diže nad pitomim Kaštelima, i baš vandalskim načinom svetogrdno su se ponijeli u svetom hramu Božjemu. Pitomi Kaštelanci zgražaju se nad ovom provalom, jer je ovo eto drugi slučaj u kratko vrijeme.

Odlikovanje. Gospodin Anđeo Gabrijel Bernardi, računarski nadsavjetnik u miru, dobio je og sv. Oca viteški križ reda sv. Grgura radi velikih svojih zasluga kao dugogodišnji referent bogoštovlja. Našem dobrom prijatelju i revnom pretplatniku Glasnik podastire najiskrenije čestitke!

Proslave omladinskog dana. Veoma je utješljiva pojava, da se je ove godine svuda proslavio omladinski dan najvećim sjajem i da je tom prilikom manifestovalo na tisuće i tisuće svijesnih katolika, a osobito mladeži, svoju ljubav prama Euharistiji sa mnogobrojnim sv. Pričestima i svoju katoličku svijest. Samo Bože daj ustrajnosti našem katoličkom pokretu!

Dar Rockefeller-a. Sin poznatog američkog milijunera John Rockefeller-a darovao je pred tri godine Francuskoj svotu od 18 milijuna franaka za sačuvanje historičkih spomenika u Versaillesu i Fontainebleau, a osobito za obnovu bazilike u Reimsu. Plemeniti darovatelj stavio je opet na raspolaganje za popravak bazilike, koja je nastradala za teškog bombardovanja u zadnjem svjetskom ratu, 40 milijuna franaka.

ZAHVALNICA.

Naš je sinčić Mato bio teško obolio, tako da smo bili izgubili svaku nadu u bilo koju liječničku vještinu. Ali Bog sve može, kazali smo u svojoj žalosti, i utečemo se puni vjere euharistijskom Isusu i velikomu čudotvorcu sv. Anti uz neke zavjete i odluku, da ćemo javno u svim našim glasnicima oglasiti dobivenu milost. Naš je sinčić ozdravio. Stoga izvršujemo svoje obećanje i kličemo: Hvala i slava euharistijskom Isusu i dragom sv. Anti!

Zahvalni roditelji

Jajce. **M. A. Č.**

PROSLAVA SVETOGA FRANJE U SARAJEVU.

Sarajevo sprema veličanstvenu proslavu 700-godišnjice sv. Franje 14. i 15. augusta o. g. Proslavu, kojom hoće kao glavni grad hrvatske katoličke Bosne da dostojno završi i okruni čitav niz vanredno uspjelih proslava održanih širom Bosne i Hercegovine. Proslavu, kojom hoće da iskaže svoju harnost za ogromna dobročinstva, koja mu je iskazao sv. Franjo preko svojih sinova. Proslavu, kojom hoće bosanski Hrvat i katolik da posvjedoči i naglasi pred čitavom javnošću, da će jednakom ustrajnošću i požrtvovnošću braniti djedovsku baštinu sv. vjeru, koju je kroz čitavu svoju žalosnu i krvavu ali slavnu povijest tako skupo plaćao i tako brižljivo čuvao. Proslavu, na koju će, nadamo se, u velikom broju dohrliti i ostala naša katolička braća iz svih zemalja hrvatske domovine, pa i iz čitave države, da manifestiraju s nama nepokolebivu slogu, zajednicu u ciljevima, borbi i obrani.

Odobrenjem crkvene vlasti i starješinstva reda.
Leonova Tiskara, Split (z. M. Vladović). — Odg. urednik: O. A. Juničić.

NOVO! — Cijena 3 dinara. — IZAŠLO!

:::: Drugo povećano izdanje ::::

VJENČIĆ MOLITAVA

SVETOJ TEREZIJI MALOG ISUSA.

Naklada »Euharističnog Glasnika« - Franjevački samostan; Split - Poljud.

Naručuje se kod nakladnika.

NOVO! — Cijena 20 dinara. — IZAŠLO!

:: :: Propovijedi: :: ::

ČUDESA ISUSOVA

U PROŠLOSTI I SADAŠNJOSTI.

Tu su čudesa sviju nedjeljnih Evanđelja preko godine. O svakom čudu ima potpuno obrađena propovijed osobitim obzirom na naša doba te po dva nacrta. Tako ima svećenik gradiva za 3 godine, da o čudesima Isusovim propovijeda s raznog gledišta u nedjelju, kad se čita dotično čudo.

Naklada pisca: O. Petar Vlašić — Beograd, Bregalnička ul. 20.

Naručuje se kod nakladnika.

NOVO! — Cijena 15 dinara. — U TISKU!

EUHARISTIJSKO BLAGO

::: :: **molitvenik** :: :::

za ljubitelje svetohranišnog Isusa.

— Šesto izdanje. —

Naklada »Euharističnog Glasnika« - Franjevački samostan; Split - Poljud.

Naručuje se kod nakladnika.

Najbolje godišnje doba za jačanje i osvježenje krvi je: PROLJEĆE I LJETO:

P. N. LABORATORIJ »ALGA« — SUŠAK.

Sa svih strana čujem pripovijedati da je Vaš lijek »ENERGIN« željezovito kina-vino dobar lijek za malokrvnost, pomanjkanje apetita i za slabe živce, pa Vas molim da mi odmah pošaljete 3 velike boce da ga isprobam. Uspjeh javiti ću Vam i ja. Poštovanjem

(2102) Lebanje, 25. XI. 1926. **Josip Čantaj.**

P. N. LABORATORIJ »ALGA« — SUŠAK.

Ovime Vam rado potvrđujem, da sam za moju malokrvnost, slabi apetit, slabe živce isprobala mnoge lijekove bez ikakvog uspjeha. Na nagovor mojih susjeda dala sam se nagovoriti neka isprobam i Vaš lijek »ENERGIN« željezovito kina-vino, kojeg sam i naručila i u redu primila. Mogu Vam javiti, da sam uspjehom zbilja zadovoljna. Već nakon kratke uporabe opazila sam bolji apetit, a sada mogu Vam javiti uspjeh da sam se potpunoma oporavila. Mnogima sam taj dobar lijek preporučila, uvjerena da će im koristiti. Mnogo Vam zahvaljujem. Poštovanjem

(2103) Selo Brodjanci, 1. I. 1927. **Ruža Brkić.**

P. N. LABORATORIJ »ALGA« — SUŠAK.

Čast mi je javiti Vam da sam isprobala Vaš lijek »ENERGIN« željezovito kina-vino i rado Vam potvrđujem, da sam uspjehom veoma zadovoljan. Izvrstan je za apetit, malokrvnost i slabe živce. Sada imam izvrstan apetit, osjećam se mnogo bolje, a dobio sam i na težini tijela. Upotrebljavao sam ga točno po uputi i veoma je ukusan. Najzanimivije je to, da otkada pijem »ENERGIN« željezovito kina-vino, ne osjećam nikakve malarične groznice, pa si zamislite moje zadovoljstvo. Vaš ću lijek svuda preporučiti, siguran da sam preporučio zbilja dobar i siguran lijek.

Torjanci (Baranja), 10. I. 1927. Poštovanjem

(2104) **Jozo Živković.**

SVATKO TKO JE MALOKRVAN! BLIJED! TKO IMA SLABE ŽIVCE! TKO NEMA APETITA! TKO JE MALARIČAN! — neka pije **»ENERGIN« željezovito kina-vino.** Pogotovo preporuča se slaboj nerazvijenoj djeci i ako nemaju apetita. Liječnici tvrde da je za oporavak dovoljno 3 velike boce, i to djeca 3 male a odrasli 3 velike kašike na dan prije jela. Dobiva se u svim apotekama i drogerijama.

Gdje nema, naručite poštom na adresu: Laboratorij »ALGA«, Sušak. Poštom pouzećem 3 velike boce D 128; 6 boca D 248; 1 mala badava.

Proti reumatizmu, probadanju, kostobolji, trganju u zubima i glavi od prehlade. Proti nesvjestici rabite samo lijek „ALGA". Pomogla je hiljadama osoba pomoći će i Vama. Dobiva se u svim apotekama i drogerijama. Gdje nema naručite poštom na adresu:

Laboratorij „Alga" Sušak

Cijena 1 boci 16 Din. — 4 boce za 77 Din. — 8 boca 131 Din. — 14 boca 205 D. — 25 boca 320 D.

Za čišćenje želuca i crijeva upotrebljavajte od sada samo prašak MAGNA PURGA jer čisti želudac i crijeva bez boli, a osim toga što čisti ujedno i desinficira.

Prašak MAGNA neka upotrebljava redovito svaki tko trpi na tvrdoj stolici, tko ima tešku probavu, tko ima hemoroide, prženje u želucu, nemiran san uopće tko trpi na želudčanim bolestima. Cijena za 1 omot Dinara 4. Za manje količine pošaljite novac u markama u listu. Dobiva se u svim apotekama i drogerijama. Gdje nema naručite na adresu:

Laboratorij „Alga" Sušak.

10 omota 44 Din. 25 omota 80 Din.